

Елин Пелин – „Андрешко“ (Анализ)

🕒 14.12.2020, 00:22 ч.

ЕЛИН ПЕЛИН – „АНДРЕШКО“ (Анализ)

Елин Пелин (псевдоним на Димитър Иванов Стоянов) оставя творчество, пъстро и в жанрово, и в тематично отношение. Започва писателския си път със стихове, става известен с проза. Пише за възрастни (къси разкази, стихотворения в проза, фейлетони, хуморески, хумористични очерци и повести) и за деца (приказки, стихове, басни, фантастичен роман в две части). Името му се свързва най-вече с темата за българското село, а типичните му герои са хора от народа: селяни и просто душни монаси, жертви на беднотията и мечтатели.

Неговият жизнен път често остава в сянката на делничните му литературни сюжети, свързани най-вече със съдбите на обикновените хора. Това всъщност е несправедлив подход към писателя, който съвсем не се е криел от метежите на времето си, нито пък животът и средата му са били идентични с тези на простодушните му селски герои.

Елин Пелин произлиза от панагюрски род, преселил се в село Байлово през XVIII век. Не завършва гимназиалното си образование, поради което не го приемат в Юридическия факултет. Не успява да влезе и в Рисувалното училище въпреки изявения си талант на художник. Една година работи като учител в родното си село. Остава трайно свързан с българското учителство, като дори издава списание в негова помощ („Селска разговорка“).

След установяването си в София влиза в колоритния литературно-бохемски кръг около вестник „Българан“, на който става и редактор. Редактира множество

периодични издания, сред които важния в тогавашния литературен живот вестник „Развигор“, както и редица списания за деца.

Личен приятел на цар Борис III, Елин Пелин търпи и позитивите, и негативите на това приятелство. През 1940 г. подписва декларацията в защита на българските евреи и активно участва в спасяването им, излагайки на риск отношенията си с царя. През 1942 г. по молба на свои колеги писатели се застъпва пред него за отмяна на смъртната присъда на Никола Вапцаров, без да го познава нито като човек, нито като творец. Мисията му търпи провал, тъй като поетът е обвинен в „тежки престъпни конспирации“. Факт е обаче, че малцина биха се натоварили с нея.

По време на английско-американските бомбардировки над София в края на 1943 – началото на 1944 г. Елин Пелин, тогава уредник на къщата музей на Иван Вазов, прежалва собствения си писателски архив, за да спаси сърцето на народния поет за поколенията. (Бягайки от бомбена атака, той избира да отнесе със себе си стъкленницата със сърцето на Вазов, а не собствените си ръкописи, поради което и част от творчеството му остава погребано в руините.)

След 9 септември 1944 г. Елин Пелин за кратко изпада в немилост заради контактите си с царя, но новата работническо-селска власт бързо съобразява да употреби таланта и творчеството му в подкрепа на своята идеология. Междувременно писателят става обект на атентат. Станислав Бъчваров, бивш сътрудник на „Българан“ и настоящ партизанин, решава да накаже виртуоза на късия разказ заради близостта му с българския монарх. По силата на някаква жестока ирония обаче самозваният съдник се припознава и застрелва трети (вече напълно невинен) „българановец“ – карикатуриста и поет Борис Руменов (Борю Зевзека).

Така в крайна сметка динамичните, хумористично-тъжни сюжетни обрати бележат не само прозата, но и живота на големия български разказвач от село Байлово.

Елин Пелин се налага в българската литература с разказите си на селска тематика. Голяма част от тях са писани през първото десетилетие на ХХ, но отразяват процеси, започнали през 90-те години на ХІХ век – време на отминал патос, в което националните борби и Освобождението са вече история, а новото българско общество за мнозина се е оказало разочарование.

Периодът получава противоречиви оценки в историята и литературата. От една страна, тогава протичат радикални икономически, политически и социални преобразувания, свързани с общия прогрес на следосвобожденска България. От друга страна обаче, множество човешки съдби стават жертва на това ускорено развитие, съпроводено от криза на патриархалната общност, етически сблъсъци, лични катастрофи. А тъй като писателят *„изследва“* действителността изключително през човешката участ, то знакът на разочарованието става водещ за тази епоха в литературата. Онези творци, които не се устремяват към универсалните идеи и събитията на духа (като модернистите например) или не се оттеглят в света на идилията (като народниците), остават свързани със социалната проблематика. Това се отнася с особена категоричност за представителите на критическия реализъм и левите творци. Първите критикуват и състрадават. Вторите, къде художествено, къде тезисно, гледат проекти за социална промяна.

Патосът на националните идеали вече не е актуален и не може да събере и *„изравни“* хората. България е освободена, няма ги народните *„пиянства“*, няма я вазовската заедност на *„всякоя възраст, класа, пол, занятие“* от носталгичните страници на *„Под игото“* и *„Епопеята“*. В началото на новия век българските писатели се оказват лице в лице с една драматична и непривлекателна човешка действителност. Ценностите на патриархалното общество са до голяма степен омаловажени от стремежа към материално натрупване. Отмират уютът на някогашния бит и радостта от връзката със земята. Безскрупулните амбиции стават път към успеха. Битието на общността сякаш губи спасителния смисъл на своята цялостност.

Ако писатели като Иван Вазов и Алеко Константинов разглеждат тази проблематика в контекста на града, то Тодор Влайков, Михалаки Георгиев, Елин Пелин, ранният Пейо Яворов създават литературни образци, отразили съдбата на българското село. Особено интересен е тематично-идейният паралел между последните двама. Въпреки жанровата разлика някои техни текстове сякаш говорят за едно и също, при това – в сходни образи и понятия. Все пак, като майстор на късия разказ, Елин Пелин най-често е съпоставян с Вазов и Йовков, макар това съпоставяне да има по-скоро разграничителен характер, да изявява различия.

Държавата и хората, властта и обществото

Елин Пелин публикува за пръв път разказа си „Андрешко“ в сп. „Просвета“

(4.12.1903). Там той фигурира със заглавието „Случка“. Случайно и възниква – по молба на редактора към писателя „да даде нещо“ за списанието. Впоследствие разказът е включен в сборника „Разкази“ (1904) е настоящото си заглавие.

■ ЖАНР

Произведението е класически **къс разказ**, концентриран около събитие. Сюжетът е динамичен. Диалогът движи действието. Пейзажът също е подчинен на ставащото в разказа. Героите са силно свързани със сюжета във функционален план - важни са повече с това, което правят, отколкото като психологически разгърнати образи. Дори речта им по-скоро изгражда действието в разказа, отколкото изразява душевността им (именно така се стига до ролята на диалога в този текст). Самият автор не присъства със собствени мисли и оценки, както това става във Базовите разкази например, но неговата позиция към случващото се е ясно разграничима и еднозначна.

■ ТЕМАТИКА

Темата на разказа е взета от живота на обикновените хора. И все пак събитието на текста представлява нарушение на ритъма на всекидневието. Конкретният повод за написването на „Андрешко“ е една история за селската солидарност, в която каруцар счупил каруцата си нарочно, за да не стигне съдебният пристав до негов съселянин. В разказа на Елин Пелин каруцарят научава по каква работа е тръгнал съдия-изпълнителят, преструва се, че е обърнал пътя, и оставя съдията с все каруцата в блатото, като той самият отива да предупреди съселянина си да си скрие житото, за да не му го секвестират. Този прост, динамичен и остроумно разигран сюжет събира тематични линии със значително по-широк обхват от самата случка. Те са пестеливо подсказани в текста, като интерпретацията до голяма степен е предоставена на читателя. Най-общо, това са темите за **бедността**, за **солидарността между ближните** (мислена преди всичко в социален план), за **противоречията между селото и града** (в разказа дори е отбелязана регионалността на селяните – те са типичните Елин-Пелинови шопи), за **човека като жертва на държавната власт**. Но възприемана в по-широк план, това е и история за **относителността на правдата**, защото тя винаги се осъществява чрез съдбите на хората в съотношение с други „правди“. Това е и история за **доброто и злото в човешките сърца**.

■ КОМПОЗИЦИЯ.

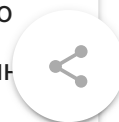
Композицията е максимално изчистена: завръзка (каруцарят узнава по каква работа е тръгнал съдия-изпълнителят), **кулминация** (Андрешко откарва съдията в блатото), **развързка** (съдията остава сам в блатото). Текстът е изграден изключително от диалог, с периодични включвания на пейзаж.

■ ГЕРОИ

Героите на разказа са **Андрешко и съдия-изпълнителят**. Но задочно присъства и **Станоя**. Този „скрит“ герой е поводът както за идването на съдията, така и за разгръщането на Андрешковата изобретателност, т.е. – за целия разказ, въпреки че не се появява като действащо лице в него. Образът на Андрешко е разгърнат най-вече чрез речта и мислите на героя (които впрочем също са предадени като реч, макар тя да тече наум). Въз основа на тях той може да бъде определен като състрадателен и съпричастен, но що се отнася до кръга на своите. Неговата най-характерна отлика отново е свързана с изказа - двузначен, ироничен, изказът на Андрешко е сред речевите шедьоври в литературата ни. Героят може да бъде характеризирани и чрез постъпките, поведението, действията си, разбира се. И тук стигаме до голямата морална дилема, надграждана над Елин-Пелиновия разказ, защото находчивата постъпка на Андрешко е **благородна за едни и осъдителна за други**.

За разлика от него, съдията присъства невзрачно, макар и плътно в текста. Той също се характеризира чрез речта си, но тази реч е лишена от остроумието, повратливостта, привлекателността на Андрешковата. Той е гражданинът, дошъл с предварителна нагласа в селото. Той е представителят на властта, който не идва за добро, но не се и опитва да прояви човешко разбиране и съпричастност. Увит с вълчия си кожух, самият той неусетно приема ролята на вълка – образ на хищничеството, навлязъл от фолклора в социалната литература, където добива смисъла на класов знак – „**ВЪЛК**“ е заможният, т.е. грабителят, лошият.

Така **планът на човечността** е развит изключително чрез образа на Андрешко, макар неговата човечност да е относително примитивна, доколкото е продиктувана до голяма степен от социална солидарност (от общия хал на Андрешко и Станоя). И все пак тя е мотивирана и от жалост, състрадание, приятелство, както можем да съдим по мисления диалог на Андрешко със Станоя, по сцената, която се разиграва в главата на младия каруцар и която всъщност го тласка към деянието му. Пресъздадена умишлено простовато, като сцена, типична за хора от тяхната среда, тя излъчва повече разбиране и топлина, отколкото

всякакви автори разсъждения, коментари и лирически отстъпления биха могли да внушат.

■ ПОЕТИКА НА ЕЛИН-ПЕЛИНОВИЯ РАЗКАЗ

От гледна точка на поетиката си Елин-Пелиновият разказ бележи качествено нов етап в българската белетристика. В изследването си *„Вазов, Елин Пелин, Йовков. Майстори на разказа“* Искра Панова извежда спецификите, които го превръщат в жанров модел - в **образец за къс разказ**.

В най-общи линии Елин-Пелиновият разказ е изключително **компактен**: организиран е около едно събитие, композицията му е основана на ясен **контрапункт** (противопоставяне). Като напомняща се илюстрация за структурата му българската литературоведка привежда формулата на руския писател Алексей Толстой за късия разказ – **запетая и но (... , но...)**: създава се някакво очакване, нещата стоят по определен начин, но следва неочакван обрат, случва се нещо непредвидено.

Така в тези текстове централна е случката. Логиката на **събитието** измества душевния свят на героите (точно обратното например наблюдаваме при Йовков). Тя измества и ясно изразената авторова рамка (типична за Вазов). Изказът е в трето лице, **повествователят е „невидим“** – стреми се към обективност, не изтъква пряко собствените си възгледи, макар че недвусмислено ги внушава. (Ако в това отношение поставим тримата класици на разказа един до друг, Елин Пелин ще се окаже по средата – между твърде изпъкващия автор при Вазов и дискретния разказвач при Йовков.) **Диалогът** е изключително действен, участва в изграждането на сюжета. **Пейзажът** също е видимо подчинен на събитието – или е в съзвучие с преживяванията на героите, или им се противопоставя в търсен емоционален контраст (обикновено това е равнодушната природа срещу отчаяния селянин). Тази компактност, сбитост в съдържателен план, максималната организираност около най-същественото за хода на сюжета естествено води до **малки обеми**. *„Ако за Елин Пелин обикновено са нужни 3 – 4 страници, за да изчерпа разказа си, за Йовков те едва стигат, за да го започне“* – пише Искра Панова. **Лаконичното повествование** съответно е стремително насочено към края, който по правило съвпада е развързката.

Изброените характеристики придават известна **анекдотичност** на Елин-Пелиновите разкази. Това е тяхна силна и слаба страна едновременно, защото

изостря внушението им, но им придава и злободневност. По тази причина д-р Кръстев например ги определя като „*груби и банални безвкусици*“, но пак това качество прави текстовете на Елин Пелин ефектни, четивни, разбираеми за широка читателска аудитория.

Лайтмотивът за държавата мащеха. В разказите на Елин Пелин социалната проблематика се развива в няколко основни посоки. Една от тях е мотивът за **държавата мащеха**, за държавата, която се е обърнала срещу своите хора („Андрешко“, „Престъпление“, „Закъснялата нива“). Друга тематична посока е мотивът за **труда страдание**, при който патриархалното единение е природата, радостта от труда и органичната връзка със земята са се изродили дотам, че човекът става заложник и жертва на земята, трудът се превръща в мъка („На браздата“, „По жътва“). Част от Елин-Пелиновите разкази засягат и свещената патриархална струна на връзката на човека е Бога. В този мотив социалната неправда се разраства до внушението за необяснимо **Божие наказание** („По жътва“, „Напаст божия“, „Лудата“, „Невеста Нена“). Повестта „Гераците“ на свой ред обобщава социалната проблематика на автора, представяйки **деградацията на цял един български свят**.

В обобщение може да се каже, че разломеният и често пъти трагично осмислен български космос от прозата на Елин Пелин е организиран около една простичка и ясно назована първопричина – контраста между богати и бедни.

Бедният селянин е централният Елин-Пелинов герой, описван е нескривано пристрастие. Ако Вазовият положителен персонаж варира в социалния си статут и често е относително заможен, ако при Йовков магията на човека изтласква на заден план социалната определеност, то при Елин Пелин идентификациите **беден – положителен и богат – отрицателен** герой работят безотказно.

Разказът „Андрешко“ принадлежи на първата от изредените тематични групи. Той съдържа посланията за **държавата мащеха**, за несправедливия социален ред, за изопачената роля и безчовечното лице на властта.

Схващането за държавата мащеха е типична Елин-Пелинова концепция. Зад него стои разбирането за порочната устроеност на следосвобожденското общество. Откриваме го в редица от разказите на писателя, но и в статия със симптоматичното заглавие „*За едни майка, за други мащеха*“:

„Държавата прилича на един бакалин, когото народът поддържа е труда си и е парите си, а той вместо истина и справедливост му продава скъпо и прескъпо развалена туршия от всевъзможни закони и закончета.

Лъже държавата.

Мащеха е тя.

Мащеха за едни, а за други най-млечна майка“.

Разбира се, текстът може да бъде прочетен и просто като анекдотична история за това как находчивият селянин се справя с лошия съдия-изпълнител. И именно на тази негова лекота се дължат ефектността и четивността му.

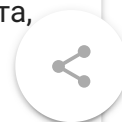
Интересното е, че в годините този разказ получава мащабни интерпретации – понякога твърде тежки за конкретния му и съвсем не сложен сюжет. При това обобщенията варират в зависимост от социокултурния и политическия контекст на прочита.

Във времето на публикуването си разказът е в своя естествен социокултурен контекст, звучи като нормална реплика на средата, което впрочем може да се каже за Елин-Пелиновото творчество като цяло.

В периода 1944 – 1989 г., когато доминира лявата идеология, значението на *„Андрешко“* бива преекспонирано по посока: *добрият беден селянин надхитря лошия съдия-изпълнител, в чието лице е представена също така лошата държава.* А държавата е „лоша“, защото е капиталистическа, докато съвременната държава е социалистическа и в нея такива неща не стават.

От 90-те години на XX век обаче добива популярност и противоположната по смисъл интерпретация: *не е ли поведението на Андрешко също безчовечно и осъдително?* Той може да бъде разгледан и като дребен хитрец, ощетяващ държавата. Не е ли обществото в това състояние именно поради неспазването на законите, неплащането на данъците и прочее нарушения? И не постъпва ли остроумният каруцар на свой ред безчовечно към съдията?

Самият разказвач видимо симпатизира на Андрешко, не на съдия-изпълнителя, макар че това не е задължително фактор, определящ интерпретацията. Така Елин-Пелиновият разказ отваря сериозни дебати на тема: **общество и власт, човек и държава**, верен на авторовия лайтмотив за държавата, мащеха за бедните селяни.

Елин Пелин изследва отношението **богати - бедни** в редица свои разкази. Тук обаче върху това отношение се наслаждава и опозицията **селяни – граждани – друг** централен мотив в реалистичната ни литература от началото на ХХ век. Андрешко е от село, съдия-изпълнителят – от града. В този разказ бедният селянин удържа победа (все едно как може да се квалифицира тя) над: богатите, гражданите и държавата, персонифицирани в образа на съдия-изпълнителя.

Враждебното отношение на съдията към селяните и съответно техният образ в неговите очи е внушено изключително чрез представата за **лъжата**:

– *Хитрец си ти-и-и! (...) Лукави станяхте вие селяците. Знаете само да лъжете и да хитрувате... И как се преструвате!* – това е лайтмотивът на съдията.

– *Играе ме един ваш селянин – обяснява той повода на пътуването си. И продължава:*

– *Лъжете търговците, лъжете гражданите, та им продавате развалени яйца и граниво масло...*

Същите деяния обаче добиват коренно различна интерпретация, когато са пресъздадени от селянина: „*Сиромах е той*“ – казва Андрешко за Станоя, чието жито е тръгнал да секвестира съдията.

Двете позиции не просто се сблъскват - те се заиграват в един сюжет на **надлъгването**, който извиква асоциации с фолклора. (Във фолклора цели песни и приказки са основани на надлъгването. Те използват специфична ди- алогична схема, при която всяка нова тема се „*захваща*“ за финала на предходната.)

„ – *Знам го. Нему ще секвестирате житото, а? Сиромах е той, господин съдия, не закачайте го.*

– *Сиромах човек – жив дявол!*“ – закача се речта на съдия-изпълнителя за думите на Андрешко, теглейки наново към неговото си убеждение за дяволъка и лукавството на селяните. („Дявол“ и „дяволува“ са основните думи, с които съдията определя Андрешко и Станоя.)

Дори оставен наред блатото, гражданинът не взема жеста на селянина за чиста монета: „*Момче, не шегувай се бе...*“

Така в крайна сметка целият сюжет може да се разчете и като едно надлъгване, защото Андрешко наистина излъгва държавния чиновник. Интересното при това е, че деянието му може да получи две противоположни интерпретации. Според едната то е простъпка срещу държавата и нейните закони,

пък и от гледна точка на общоприетата етика не е човечно към съдията, не е „добро“. Според другата интерпретация, оставяйки съдията в блатото и предупреждавайки съселанина си, Андрешко спасява бедстващ побратим и така изразява съпричастие, прави добро на Станоя.

Лъжата в някакъв смисъл е структуриращ принцип в разказа. Тя е в лъженето, в двусмислието на речта на Андрешко. Тя е и в основата на неговото действие – той излъгва съдията на дело. Тя обаче, парадоксално, се оказва и гаранция за моралната правота на героя: в едно общество, изградено на лъжа, в общество, в което държавата лъже обикновените хора, че се грижи за тях, докато само ги ощетява, „нормалното“ отговорно поведение е те на свой ред да лъжат държавата в лицето на нейните чиновници. България в разказа на Елин Пелин се оказва топос с две лица: България на онеправданите селяни и България на властимащите. И по тази причина дори положителният герой в творбата не може да бъде „добър“ в общоприетия смисъл на понятието, не може да се впише в някаква еднозначна етика.

Тъй важната за сюжета реч на героите също е трудно да бъде фиксирана в един шаблон: едноплановата реч на съдията се сблъсква с двусмисленото слово на Андрешко, което най-често е иронично. „*Ди-и, господа!*“ – вика той на конете си, пренасяйки върху тях обръщението към градския пътник. В края на разказа пък препоръчва на съдията да се наметне с чула на конете, като така завършва ироничната идентификация помежду им.

Друг пример за двуизмерността на Андрешковата реч е рамката, която образуват началното и финалното обещание на героя:

„– *Ще стигнем рано, господине! Във видело ще стигнем*“ – казва в началото Андрешко. (Но кое „рано“ и кое „видело“ има предвид?)

„– *Утре рано аз ще дойда...*“ – твърди в края на разказа, с което всъщност не нарушава обещанието си да стигнат „рано“ и „по видело“, но комично променя смисъла му. Този изказ, в който Андрешко лъже, без да казва лъжи, моделира ироничната лекота на целия текст. Всъщност чрез него е реализирана фигурата на героя трикстер и в границите на текста Андрешко е справедливият победител.

Разказът обаче е смислово отворен и в друга посока: извоюваното спасение е мимолетно, намереното решение е временно. Несправедливият принцип не е премахнат с излъгването на един държавен чиновник. Текстът наистина не търси тези внушения, но е трудно те да останат извън интерпретацията. **Хитроумната**

кулминация и благополучната развръзка на „Андрешко“ не са изход от безнадеждната селска неволя. Закарването и изоставянето на съдията в блатото не поправят злото – законите са си закони, бедните селяни са си бедни селяни. Така само се озвучава по друг начин голямата тема за селската неволя, като с **човешкия жест на солидарност частично се компенсира тежкия живот.**

В представата за тежкия селски живот впрочем прозира още една типична черта на Елин-Пелиновото **схващане за социалния ред** – той не може да бъде добър за добрите и честен за честните. Тази ограниченост на погледа е неизменно присъща на стремителните, увлекателни, но и психологически несложни сюжети на разказвача от Байлово. Лесната подялба на героите на положителни и отрицателни, на „*прави*“ и „*криви*“ – която при това е с доста изплъзващи се етически измерения - до голяма степен е свързана с авторовите убеждения относно обществото.

Художествената ситуация на разказа „*Андрешко*“ много стройно подрежда двете страни и съответните им характеристики: **града** срещу **селото**; **богатия** срещу **бедния**; **вълка** (съдия-изпълнителят е облечен във вълчи кожух) срещу **овцата** (в неговите очи селянинът е „овчичка“). В крайна сметка, изправен е **отрицателният** срещу **положителния**.

От друга страна, тази еднозначност спомага смисълът на Елин-Пелиновите разкази да бъде ограничен до така важната за тях **случка**. Поради това и неговите герои са по-скоро функции на ситуациите, които ги правят добри или лоши, те сами по себе си нямат особено устойчив нравствен облик. Но и самият автор не претендира да пише проза е етически послания.

Всъщност оттук произтича и грехът на поколения критици към Елин Пелин. В търсене на по-широки значения редица интерпретатори натоварват виртуозните му социални истории със смисъл, който те не могат да защитят. И така неговите герои, чиято сила всъщност е в мигновената реакция, в плътната свързаност със събитието, се оказват обременени е непосилни нравствени поучения, които е трудно да бъдат доказани въз основа на самия текст. Защото Андрешко не е точно добър, нито пък е точно лош. В рамките на разказа той е добър спрямо своите и лош спрямо чуждия. А фактът, че критиката усилено търси в текста ценности и поуки, говори по-скоро за големия потенциал на добрия къс разказ да поражда значения.

ВЪПРОСИ И ЗАДАЧИ

1. Как бихте определили историята, описана в „Андрешко“ – като специфично българска (национална) или като породена от социалните условия? Обосновайте мнението си.

2. Проследете мотива за лъжата в разказа във всичките му проявления. Кой кого и защо лъже в „Андрешко“?

3. Приведете примери за двуизмерна (иронична) реч в текста.

4. Как работи „животинският пласт“ в „Андрешко“? Открийте споменаванията на животни в текста. Каква функция имат те в различните ситуации?

5. Открийте основните стилистични фигури в разказа „Андрешко“. Разделете се на 2 групи, като едната изследва описанията на природните картини, а другата речта на героите. Нека всяка от групите да обобщи функциите на стилистичните фигури в нейните дялове от текста.

6. Направете кратък анализ на разказа през етическите категории „добро“ и „зло“, като отчитате тяхната относителност в конкретната човешка ситуация. Пред каква нравствена дилема ни изправя „Андрешко“?

7. Идеализиран или реалистичен герой е Андрешко? Какви са според вас предимствата и недостатъците на избора на Елин Пелин начин да представи героя си? (Случвало ли ви се е идеализацията на персонаж от литературата, театъра, киното да ви въздейства е обратен ефект – героят да предизвика у вас раздражение или разочарование, защото образът му е идеализиран? Дайте примери.)

8. Личи ли си на чия страна е авторът на разказа? По какво съдите за позицията му?

9. Как разказът „Андрешко“ осъществява жанровата формула, обобщена от Алексей Толстой в „... но...“? Скицирайте в 2 – 3 изречения сюжета на разказа като доказателство на твърдението си.

10. Чуйте разказа на Елин Пелин от рубриката „Аудиоархив“ на Дигиталния речник на българската литература след Освобождението (Институт за литература към БАН)

Какви впечатления оставя у вас записът на гласа на писателя, разказващ за себе си?

11. В урока за нови знания (частта „Контекст“) бе цитирано подценяващото мнение на д-р Кръстьо Кръстев за разказите на Елин Пелин. Има обаче един

интересен и малко известен факт, свързващ другия идеолог на кръга „Мисъл“ – Пенчо Славейков, със сладкодумния разказвач от село Байлово. И той издава не по-малка непрозорливост за мястото на Ел. Пелин в литературната ни история.

[ИЗТЕГЛИ](#) [елин пелин](#) [„андрешко“](#) [анализ](#)

Подобни материали

[Обществото и властта в „Приказка за стълбата“ от Христо Смирненски](#)[„Приказка за стълбата“ – творческа история, сюжет и композиция, теми и мотиви](#)[Властта и обществото в разказа „Андрешко“ от Елин Пелин](#)

Последно добавени

[Образът на бореца за свобода и правда в поемата "Хайдути" на Христо Ботев](#)[Образът на бореца за свобода и правда в поезията на Христо Ботев](#)[ТЕСТ. „Зимни вечери“ – Христо Смирненски. Литература – 10 клас \(Вариант 1\)](#)[ТЕСТ. Обобщение – \(Просвещение, Романтизъм, Реализъм, Модернизъм\). Литература – 9 клас \(Вариант 3\)](#)[ТЕСТ. Обобщение – \(Просвещение, Романтизъм, Реализъм, Модернизъм\). Литература – 9 клас \(Вариант 2\)](#)[ТЕСТ. Обобщение – \(Просвещение, Романтизъм, Реализъм, Модернизъм\). Литература – 9 клас \(Вариант 1\)](#)[ТЕСТ. Елисавета Багряна – „Потомка“. Литература – 12 клас \(Вариант 1\)](#)[ТЕСТ. Йордан Йовков – „Песента на колелетата“. Литература – 12 клас \(Вариант 1\)](#)